

TAMÁS MENYHÉRT

Gyónom a sorsomat

*Gyónom a sorsomat; életemet,
mindent, mi napra nap élve temet,
 merül az ott, torzul az itt –
 rám méri végjátékait.
 Emlékszel-e? Jobb, hogyha nem!
 Emlékszem. A nemre: igen!*
*Gyónom a sorsomat; életemet,
temessen, ki igéimbe temet!*

Árnyalat nélkül

*Árnyalat nélkül (értve ezalatt, hogy az árnyalatnak
nincs helye a szóközlésben), ahogy a lélek készül,
ahogy a lélek szembogarára bizza utolsó üzenetét –
mélyeden születésedig könnyülsz;
 csupa fény az ismételt idő!*

Most már

*Most már így marad? Egyreggeles derengés
a reggel, egynappalos derengés a nappal, az
est, a túlsötétült; éj-izű éjszaka?
Ez már az idő száműzetése, ébreszt az ablak,
töri szemembe a fényt, telít, utánam üzen:*

minden átfénylő ablak, holnapba-fogott ének.

Kérdezz

*Kérdezz,
kérdézz, kérdőjel,
költöztető félelem nélkül,
kérdézz,
amíg eljövőt léphetsz,
ajkardon oltatlan a szó.*